

води сега Иванка къмъ града да я дава за слугиня.

— „Дай дѣтето! . . . Дай дѣтето, не чувашъ ли?“ — Нѣкой я ритва. Тя отваря очи и вижда господарката си.

— Ставай, запали печката! — Иванка става, тича къмъ дървата.

— Наклади чайника! — вика господарката, но още не изрекла това, нова заповѣдь иде:

— Измий галошитѣ на господаря си! . . . Тя кляка, мие галоша, а главата ѝ сѣ тѣй тегне. Ней се иска да си завре главата въ този дълбокъ галошъ и да заспи. А галоша като че ли расте, надува се и изпълня цѣлата кѣща . . .

— Измий стѣлбитѣ!

Тя се сепва. И цѣлия день минава така. Тича, мѣсти, разтрѣбва, кладе печкитѣ, ходи по бакалници . . . Колко много работи има въ кѣщи! А на Иванка се още спи. Тя не си е доспала. Тежко е да шеташъ около софрата, да миешъ паници, а да ти се спи. . . . А още по тежко е да бѣлишъ картофи. Главата клюма, ножътъ пада отъ рѣцѣтъ, а сърдитата господарка се кара и бие.

* * *

Настава вечеръ. На господаритѣ идатъ гости.

— Иванке, наклади чайника! — вика господарката.

— Иди купи конякъ, — вика господарътъ.